

освобождението, билъ битъ на умирање. Шайка отъ сопаджи нападали посрѣдъ бѣль день домоветъ на своитъ противници.

Наскоро свиканиятъ воененъ сждъ въ Сливенъ за разслѣждане случилото се прѣзъ 25—26-и октомври, осжда *Хр. Бѣловъ* на смъртъ, а *Кавалджиева* и *Дерменожиева* по на 15 години затворъ, но тъй като първата присжда била касирана, то втория сждъ, който се е състоялъ пакъ въ Сливенъ, прѣзъ февруарий 1887 г., е намалилъ наказанието на *Хр. Бѣлова* на 4 годишенъ тъмниченъ затворъ, на *Кавалджиева* — на 3 годишенъ, а на *Дерменджиева* на 6 мѣсеченъ затворъ. Гражданитъ *Хаджи Добри Бояджиевъ*, *Анастасъ Мишиковъ*, *Ив. Кавалджиевъ*, *Никола Задгорски* и др., все сливенци, били осждени по на 3 годишенъ затворъ. Когато новоизбраниятъ князь Фердинандъ посѣтилъ Сливенъ прѣзъ 1888 г., бидейки въ дома на *Х. Димитъръ Х. Рандевъ*, граждани съ подписи отъ цѣлия градъ, начело митрополита, сжго помолили да освободи затворенитъ. И дѣйствително, осжденитъ били помилвани. Слѣдъ това капитанъ *Хр. Бѣловъ*, избѣгалъ отъ Сливенъ прѣзъ сжщата година и се отзовава при емигрантитъ си другари въ Русия. Въ 1898 г., съгласно подписанитъ между Русия и България условия за емигрантитъ, той билъ произведенъ подполковникъ и зачисленъ въ запаса на българската армия. Днесъ покоенъ.¹⁾

Жертва на втория Бургашки бунтъ става сливенецътъ *Петъръ Бояновъ*, капитанъ, отъ видното сливенско сѣмейство *Боянови* или *Бяновци*. Той е билъ на страната на руситъ и наедно съ капитанъ *Набоковъ*, качени на руски параходъ отъ Цариградъ, слизатъ на *Ченгене-скеле*, въ Бургашкия заливъ, съ нѣколко въоръжени черногорци. Посрѣщнати били отъ

¹⁾ По-малкия братъ на Христо, Стефанъ Бѣловъ, сжщо се върналъ отъ Русия и постѣпва на ново въ редоветъ на българската войска. Билъ е началникъ на военния арсеналъ, и се счита за способенъ артилеристъ. Днесъ е генералъ отъ запаса и живѣе въ София. Най-големиятъ имъ братъ Георги, по внушението на вуйчо си Кърмезлиевъ, прѣселенъ сливенецъ въ Болградъ отъ 1830 г., напуца Сливенъ прѣзъ 1865 г. и отъ тамъ постѣпва въ Николаевския пансионъ. Когато чулъ за приготвлениятъ на *Х. Димитъръ* да мине Дунава (1868 г.), Георги избѣгва отъ пансиона и се заптилъ да се запише въ четата, но не билъ приетъ поради малката си възраст. Отново постѣпва въ пансиона, свършва гимназията и заминалъ за Петербургъ да слѣдва по инженерството. Завършва тамъ като първи български инженеръ, а прѣзъ освободителната война служилъ въ войската като началникъ на пѣтицата между Одринъ и Пловдивъ. Прѣзъ окупацията билъ на служба въ Пловдивъ, а слѣдъ това въ София, като помощникъ на князь Хилковъ. Прѣзъ прѣвата избѣгва въ Русия и живѣлъ въ Харьковъ, като виденъ тамъ инженеръ. Гървата му жена, по народното руския, е живѣла въ Сливенъ още прѣди освобождението. Втората му жена Катерина, е дъщеря на извѣстния сливенски учителъ попъ *х. Димитъръ*. Днесъ покоенъ.